

Ha elindulsz Erdély felé...

Ismét úton voltam. Már vezettem, amikor a felkelő nap végre rám mosolygott. Régi ismerősök voltunk. A közel 50 évi vadászat alatt összebarátkoztunk. A városi népek ezt a cinkos, hajnali egymásra kacsintást csak nehezen érthetik meg.

A Kárpátkanyarban található Háromszéki-havasok felé vettem az irányt. A határig gyorsan elfogyott az út a kerekék alól. Az érvényes Európai Lőfegyvertartási Engedély és a meghívó levél birtokában a határellenőrzés alig pár percet vett igénybe. Több mint három évtizeddel ezelőtt, az ilyen határátlépés még egy több órás kényszerpihenő volt, de most már ez európai uniós belső határnak számít, így sokkal egyszerűbb a beléptetés.

Erdély déli részén folyamatosan építik a sztrádát. Most már majdnem Nagyszebenig gyorsan el lehet jutni. Utána viszont falvakon keresztül visz a régi országút. Már sötét este volt, mire Brassó, Sepsiszentgyörgy, Kézdivásárhely érintésével ráfordultam a hágó felé. Fent hóesés és kemény fagy fogadott, de a felhők fölé érve a hold csodálatosan megvilágította a hódunyha alatt békésen alvó Háromszéki-havasokat. A hágó közelében egy földútnál megálltam gyönyörködni a tájban. Megérkeztem!

Másnap még sötétben pakoltunk át a terepjáróba. Majdnem 1000 méterrel magasabban, egy kis hegyi menedékház volt az úti célunk, ahol se víz, se villany nem volt, csak négy ágy, egy asztal, és egy kis vaskályha, amivel be tudtunk fűteni. Úgy laktunk ott, mint 150 éve a régi erdélyi vadászok.

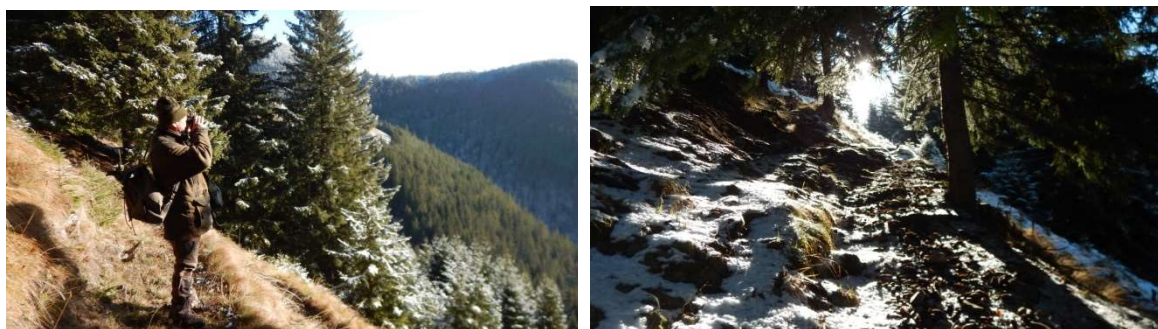

Az előző napi hóesés után a földúton a talaj fölázott, csak nagy nehézségek árán jutottunk fel 1300 méter fölé, az alpesi legelők szintjére. Útközben volt egy érdekes találkozásunk. Még bőven a havas erdőben jártunk, amikor a favágók telephelyétől nem messze, hirtelen megjelent az út közelében egy gímszarvas tehén és ünő. A szarvasok nem menekültek a lassan mozgó terepjárótól, hanem több percig kíváncsian figyelték. Volt időnk elővenni a telefont is, és pár képet csinálni. Később kérdeztem a vadórt, hogy miért álltak ilyen nyugodtan a szarvasok, és mit kerestek alig 100 méterre a favágók közelében? A Börzsönyben kiürül a hegyoldal, ha ott elkezdene a favágók dolgozni. A válasz érdekes volt.

A szarvasok azért húzódtak a favágók közelébe, mert ott biztonságban vannak a farkasoktól. A Háromszéki-havasokban a legveszélyesebb ragadozó számukra a farkas, és nem az ember.

A vadászházhoz érve gyorsan kipakoltunk, átöltöztünk és már indultunk is a szomszéd hegyoldalra a zergékhez. Az előző napi hó ráfagyott a meredek ösvényre. Egy idő után kénytelen voltam feltenni a bakancsra a hegymászó hágóvashoz hasonló hóvasat. Ezen a cserkelő útvonalon csak pár száz méteres volt a szintkülönbség, de nehéz terep volt. Eleinte még sütött a nap, de aztán beborult és a metsző szél az arcunkba vágta a havat.

Egy keskeny nyeregbe ültünk ki távcsövezni. Előttünk az erdővel borított Kárpátok szinte végtelen láncolata hullámszerűen. Az előző napi eső és hó után, a reggeli napsütés időnként a völgyekből felszálló rongyos felhőfoszlányokkal takarta be a hegyoldalt. A Börzsönyben ezt úgy hívjuk, hogy „pipáznak a hegyek”. A keskeny nyergen a vadőr kiment a szakadék szélére távcsövezni, de én azért jobban éreztem magam, ha leülök egy laposabb füves részre. Aztán hirtelen észrevettünk két zergét a szomszéd hegyoldalon egy sziklafal oldalában. Valószínűleg egy zerge kecske volt az idei gidával. Gyorsan megmértem a távolságot, 508 méter. A zergék kis tanakodás után elindultak a völgybe legelni. Nem sokkal utánuk egy magányos zerge bak is kiállt a sziklák peremére, de ő is hamarosan elindult lefelé, ahol az erdőben gyorsan eltűnt a szemünk elől. Közben egy méretes medve is megjelent a zergés hegyoldalon, de egy szikla mögött szem elől tévesztettük. Hiába kerestük, utána nem találtuk.

Az erdős terepen a zergék nem érzik magukat biztonságban, de élelemre, vízre szükségük van, ezért kénytelenek reggel lejönni a sziklavárból, de estére mindig visszatérnek a sziklafalra, mert itt a farkas és a hiúz is nehezebben tudja őket becserkelni. A Háromszéki-havasokban nincsenek olyan nagy összefüggő alpesi legelők, mint amilyenekkel a Fogarasi-havasokban, a Retyezátban, vagy az Alpokban találkoztam. Itt a zerge a nap jelentős részét erdőben tölti, ahol viszont nagyon nehéz csendben becserkelni.

Gyorsan haditanácsot tartottunk a vadőrrel, majd átmentünk ahhoz a sziklafalhoz, ahol a zergéket láttuk. Persze terepen ez majdnem egy órás hegymászást jelentett, mire átvergődtünk a zergés sziklához. Óvatosan egy meredek nyereg takarásában felkúsztunk a szakadék szélére, lefeküdtünk, és vártuk a zergéket. Nagyon kényelmes 120 méterre voltam attól a sziklafaltól, ahol a zergéket láttuk. A fegyvert felfektettem a hátizsákomra és reménykedtem, hogy szerencsém lesz. Aztán vártunk, vártunk és vártunk.

Zergét nem láttunk a sziklákon, viszont valami alattunk elkezdte tördelni a faágakat, és hangosan görgetni a köveket. A vadőr halkán súgta felém MEDVE! Kerestük a hang forrását a szakadék alján, de nem láttuk. Egy idő után jobban körülnéztem a leshelyünk körül, és közvetlen mellettünk találtam egy tipikus medve hullajtékot, tele erdei gyümölcs magokkal, aztán még egyet és még egyet, majd megláttam a medve vackát egy kidőlt fa gyökerei, és a sziklafal között. Eddig ezt azért nem vettük észre, mert az éles hegygerinc másik oldalán volt, mi pedig ezen az oldalon próbáltunk lapulva észrevétlenek maradni.

Valószínűleg azért akart a medve elriasztani minket a hangos fatördeléssel, mert érezte a szagunkat a vacca körül! Ha a medve akarja, akkor úgy tud mozogni az erdőben mint a szellem. Csak akkor hangoskodik, ha célja van ezzel.

Már kezdett a látóhatár felé gurulni a sápadt novemberi nap, és ha nem akartunk vaksötétben megérkezni a vadászházhoz, akkor lassan indulni kellett visszafelé. A vadőr távozás előtt üzeni akart a medvének, csak úgy mihez tartás véget, és egy 4-5 kilós követ ledobott a szakadékba. A kő hangos csapódással esett le a sziklafal aljára, de válasz már nem érkezett. A medve vagy elment már, mert nem bírta tovább ezt a penetráns bűdös ember szagot, vagy jobbnak látta ilyen durva, kődobáló emberek láttán csendben elsomfordálni.

Egy órás hegymászás után ismét ott voltunk, ahonnan megláttuk a zergéket reggel. Közben elállt az erős szél. A hegyek és a felhők közötti szűk résen a lemenő nap egy fél órára kisütött. Élvezettel fordítottuk az arcunkat a nap felé, és megpihentünk egy kicsit. Közben figyeltem a szomszéd hegyoldalt, és valami furcsa foltot vettem észre az egyik sziklán. Gyorsan megnéztem távcsővel, és a folt a sziklán átváltozott egy zergévé. Aztán megláttunk még két zergét. A három közül az egyik egy erős zerge bak lehetett, mert hiába volt már majdnem vége az üzekedésnek, az erős bak nagyon megkergette a másik két gyengébb testű bakot. Ha ott maradunk a medve vackánál, akkor már terítékre került volna a zergém, hiszen a leshelyünktől alig 50-60 méterre futottak el. A vadászathoz szerencse is kell. Ha egyből minden sikerülne, akkor talán már nem is lenne olyan érdekes!

Úgy belemerültünk a zergék megfigyelésébe, hogy aztán későn indultunk visszafelé, és végül korom sötétben értünk vissza a vadászházhoz. Nagy reményekkel vártam a másnapi vadászatot, de nem kellett aldatni!

Éjszaka az erős szél megmozgatta a ház előtti asztalon hagyott hűtőtáskát az élelemmel. Erre azért hirtelen felébredtem és figyeltem, hogy a medve jött-e megdézsmálni a kolbászt és a sajtot, vagy csak a szél játszik velünk. Szerencsére csak a szél volt, de azért reggel megnéztem, hogy vannak-e medve nyomok a ház közelében a hóban vagy nem.

Másnap még sötétben ébredtünk. Nehéz volt a meleg halózsákból kibújni. Egy gyors forró kávé és az esélyek latolgatása azért gyorsan felébresztett. Verőfényes hajnali napsütésben fürdött a hegy. A déli oldalon a hó is elolvadt. A ház előtt felcsatoltam a bakancsomra a hóláncokat, készültem az egész napos hegymászásra, amikor az éles szemű vadőr figyelmeztetett, hogy több mint egy kilométerre a háztól, pontosan az ellenkező irányban ahol tegnap voltunk, ott legel egy igen erős testalkatú zerge, valószínűleg bak. A másik kísérő is megtávcsövezte a sötét foltot, és szerinte ott a hegyen az egy medve. Sajnos a spektívet lent hagytam a völgyben a kocsimban azzal, hogy elég lesz nekem a hegyre felvinni csak a legszükségesebb dolgokat, így maradt a kereső távcső. Közben a furcsa folt a hegyen - amelyik eddig háttal állt nekünk – elfordult, és megláttam a világos csíkot a szeme alatt. Ez bizony zerge, és sokkal közelebb van, mint a tegnapi hegyoldal. Néha szerencséje is lehet a vadásznak!

A piros nyíl mutatja, hogy hol legelt a zerge.

Spektív nélkül ilyen nagy távolságból nem tudtuk megítélni, hogy a zerge milyen kampókat visel, de a testalkat alapján öreg bak volt a hegyoldalban. Elhatároztuk, hogy rácserkelünk, és ha nem őt kerestük, akkor visszamegyünk a tegnapi sziklához. A hegyoldal takarásában elindultunk felé. Eleinte nem volt gond, mert a zerge nem látott minket és a szelünk is jó volt, de amikor 300 méterre megközelítettük, és kibukkantunk a takarásból, akkor a zerge azonnal felfigyelt ránk. Az alpesi legelőn nem volt hova elbújni. Nyáron tehének és birkák legelnek itt, ezért a legelő tulajdonosa módszeresen kivágta a facsemetéket, csak pár satnya fenyő maradt sértetlen. A zerge bak egyre gyakrabban, egyre idegesebben figyelt felénk. Ha tovább megyünk, akkor valószínűleg elugrik. Nem volt más választásom, mint 290 méterről megpróbálkozni a lövéssel. Azt a kereső távcsőben is láttam, hogy szép, hosszú kampójú bakot cserkeltünk be. Két nap nehéz hegymászás után 67 évesen az ember nagyon motivált tud lenni, hogy jó helyen találja el a zergét... Letettem a hátizsákot és megpróbáltam nyugodtan kidolgozni a lövést. A 300RUM sík terepen 100 méterre volt belőve, így 290 méternél 28 centit kellett fölé tartanom, de mivel ferdén felfelé kellett célozni, ezért azt is figyelembe kellett venni, hogy a lövés laposabb lesz a szokásosnál. Végül kb 5 centivel a zerge fölé helyeztem a szálfekesztet. Nem mozdultam, és pár perc után a zerge nyugodtan legelt tovább. Megvártam, mire megint oldalra fordul, és útjára engedtem a Swift Sciroccot. A képen zöld nyíl mutatja, hogy hol állt a zerge bak.

A bak a lövés után azonnal furcsán megugrott lefelé a lejtőn, és takarásba került. A vadászháznál maradt másik kísérő jobban látta az esetet, és szerinte megvan a bak. Rádión gratulált is. Izgatottan mentünk tovább az ösvényen, hogy belássunk abba a katlanba, ahova beugrott. Amikor odaértünk, a hegyoldal teljesen üres volt!

Elindultunk felfelé az egyre meredekebb lejtőn, de a bak nem volt sehol. Elértük az első satnya fenyőfákat is, de ott sem találtunk vért. Nagyon rossz érzés kezdett hatalmába keríteni. Végre lövéshez jutottam, de szó szerint elpuskáztam volna? Nem ez volt a leghosszabb lövésem zergére, de annál a 448 méternél majdnem azonos magasságban lőttem a szomszéd hegyoldalra, itt viszont meredeken felfelé, és viszonylag nagy távolságra lőttem.

Aztán végre, majdnem a legfelső fenyőfa alatt megláttuk a bakot. Szép öreg, vastag kampójú zerge bak volt. A zerge kampón található évgűrűk alapján 16 éves öreg harcos feküdt a terítéken.

A Háromszéki-havasok nem adta könnyen, de végül megint kegyes volt hozzám. Egy erős ezüstérmes zerge bakot sikerült terítékre hoznom. Ez volt a tizennyolcadik zergém, és egyben a második legnagyobb CIC pontszámú trófeám, a maga 106,5 pontjával. Most vagyok 67 éves, és ha pár év múlva végleg kiöregszem a hegyi vadászból – mert ez az idő biztosan el fog jönni minden hegyi vadász életében – akkor a kampók emlékeztetni fognak majd arra, hogy volt ez valamikor másként is!

